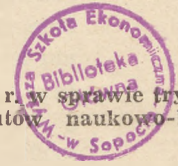

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 121 — Nr 185 z dnia 7 czerwca 1952 r. zmieniające zarządzenie Nr 53 z dnia 13 lutego 1951 r. w sprawie wzorcowych remontów,
- Poz. 122 — Nr 183 z dnia 10 czerwca 1952 r. w sprawie tymczasowych wskaźników zużycia produktów smarowych,
- Poz. 123 — Nr 186 z dnia 17 czerwca 1952 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur projektów,

Poz. 124 — Nr 187 z dnia 18 czerwca 1952 r. w sprawie trybu opracowania planów instytutów naukowo-badawczych na rok 1953.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 125 — Nr 17 z dnia 20 czerwca 1952 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników zwalnianych z części dnia pracy w celu uczęszczania do szkół.
- Poz. 126 — Nr 12 z dnia 15 czerwca 1952 r. w sprawie treści opracowań normalizacyjnych.

121.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 185 z dnia 7 czerwca 1952 r.

Zmieniające zarządzenie nr 53 z dnia 13 lutego 1951 r. w sprawie wzorcowych remontów.

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 53 z dnia 13 lutego 1951 r. w sprawie wzorcowych remontów (Biuletyn PKPG nr 6, poz. 2) wprowadza się następujące zmiany:

1. § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. W skład komisji wchodzi:

- 1) jako przewodniczący — osoba wyznaczona przez Przewodniczącego PKPG,
- 2) jako członkowie — przewodniczący komisji wzorcowych remontów przy ministerstwach, bądź przedstawiciele niżej wymienionych ministerstw i instytucji:
 - a) Ministerstwa Górnictwa
 - b) Ministerstwa Przemysłu Maszynowego
 - c) Ministerstwa Przemysłu Chemicznego
 - d) Ministerstwa Przemysłu Lekkiego
 - e) Ministerstwa Hutnictwa
 - f) Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego
 - g) Ministerstwa Energetyki
 - h) Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego
 - i) Ministerstwa Kolei
 - j) Centralnej Rady Związków Zawodowych (CRZZ)

2. Członków komisji wyznaczają imiennie na wniosek Przewodniczącego komisji właściwi ministrowie, a przedstawiciela Centralnej Rady Związków Zawodowych (CRZZ) — przewodniczący CRZZ.

3. Czynności sekretarza technicznego komisji pełnić będzie osoba powołana przez przewodniczącego komisji.

4. Miejscem urzędowania komisji jest Departament Techniki PKPG“.

2. W § 2 i 3 ust. 2 skreśla się wyrazy „Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości (CUDW)“;

§ 2. W instrukcji o przeprowadzaniu wzorcowych remontów, zwanej dalej instrukcją, stanowiącej załącznik do powołanego w § 1 zarządzenia, wprowadza się zmiany następujące:

1. W § 13 ust. 1 pkt 3 skreśla się wyrazy „i CUDW“;

2. § 24 otrzymuje brzmienie:

- „§ 24. 1. Zwycięski zespół remontowy, który spośród zespołów biorących udział w konkursie osiągnął najlepsze wyniki, (największą ilość punktów) otrzymuje nagrodę pieniężną.
2. Wysokość nagrody ustala przed rozpoczęciem remontu danego obiektu na wniosek komisji remontów wzorcowych przy ministerstwie, minister w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego.
 3. Uzyskana przez zwycięski zespół nagroda powinna być rozdzielona wyłącznie pomiędzy wyróżniających się pracowników w zależności od wkładu ich pracy oraz osiągniętych wyników.
 4. Przez wymieniony w ust. 1 i 2 zespół remontowy należy rozumieć pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych bezpośrednio lub pośrednio przy remoncie wzorcowym.
 5. Wysokość nagród dla pracowników powinna mieścić się w granicach 100 do 300 zł na wyróżnionego. W szczególnych przypadkach wysokość nagród dla wybitnie wyróżnionych spośród zespołu może być wyższa niż 300 zł. Suma tych wyższych nagród nie może przekroczyć 20% uzyskanej przez zespół całości nagrody.

6. Opracowany przez komisję zakładową wniosek podziału przyznanej nagrody pomiędzy wyróżnionych przy przeprowadzaniu remontu wzorcowego pracowników zatwierdza dyrektor zakładu w porozumieniu z radą zakładową.

7. Niezależnie od przyznania zwycięskiemu zespołowi nagrody, o której mowa w ust. 1, przewiduje się wyróżnienie tego zespołu w zarządzeniu ministra, które powinno wymieniać z imienia i nazwiska tych pracowników, którzy szczególnie wyróżnili się przy przeprowadzeniu remontu wzorcowego“.

3. § 25 otrzymuje brzmienie:

„§ 25. 1. Drugą nagrodę może otrzymać zespół, który uzyska maksymalnie o 50 punktów mniej od sumy punktów zespołu.

2. Jako drugą nagrodę przewiduje się wyróżnienie zwycięskiego zespołu w zarządzeniu ministra z podaniem imion i nazwisk wyróżnionych pracowników.

Premii pieniężnej dla drugiej nagrody nie przewiduje się.

3. Niezależnie od przyznania zwycięskiemu zespołowi nagrody, o której mowa w § 24, przewiduje się wyróżnienie tego zespołu w zarządzeniu ministra, które powinno wymieniać z imienia i nazwiska tych pracowników, którzy szczególnie wyróżnili się przy przeprowadzaniu remontu wzorcowego“.

4. §§ 26, 27, 28 skreśla się,

5. § 32 otrzymuje brzmienie:

„§ 32. 1. Nagrody będą wypłacane z funduszy przeznaczonych na współzawodnictwo pracy znajdujących się w dyspozycji, właściwych dla danego przemysłu, Zarządów Głównych Związków Zawodowych.

2. Niezależnie od funduszy wymienionych w ust. 1 nagrody mogą być wypłacane z funduszy przeznaczonych na nagrody pozostających w dyspozycji właściwego zakładu.

3. W przypadku wyczerpania funduszy wymienionych w ust. 1 i 2 właściwi ministrowie mogą ustalić z jakich funduszy pozostających w ich dyspozycji lub podległych im jednostek zostaną wypłacone nagrody dla zwycięskich zespołów remontowych.

6. W § 79 ust. 3 dodaje się na końcu zdanie:

„Do protokołu należy ponadto dołączyć listę wyróżniających się pracowników w zależności od wkładu ich pracy i osiągniętych wyników wraz z odpowiednim uzasadnieniem“.

7. § 85 skreśla się.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

w z. E. Szyr

122.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 183 z dnia 10 czerwca 1952 r.

**w sprawie tymczasowych wskaźników zużycia produktów
smarowych.**

Na podstawie Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1948 r. w sprawie wprowadzenia oszczędności w gospodarowaniu olejami i smarami technicznymi zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na rok 1952 tymczasowe wskaźniki zużycia produktów smarowych, ujęte w tablicach, stanowiących załącznik do zarządzenia, dla przedsiębiorstw (zakładów):

- 1) energetyki,
- 2) kopalnictwa,
- 3) hutnictwa,
- 4) koksowni,
- 5) przemysłu maszynowego,
- 6) przemysłu włókienniczego,
- 7) przemysłu dziewiarskiego,
- 8) przemysłu spożywczego,
- 9) przemysłu papierniczego,
- 10) przemysłu drzewnego,

opracowane jako średnie ważone dla grup przemysłu lub działów przemysłu o podobnej charakterystyce.

§ 2. Właściwi ministrowie zarządzają w oparciu o materiały zebrane zgodnie z § 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 18 stycznia 1952 r., w sprawie organizacji gospodarki smarowniczej (Monitor Polski Nr A-11):

- 1) Ustalenie w terminie do dnia 1 października 1952 r. wskaźników zużycia produktów smarowych:
 - a) dla zakładów oraz gałęzi przemysłu nie wymienionych w tablicach, stanowiących załącznik do niniejszego zarządzenia,
 - b) dla zakładów wymienionych w tablicach, stanowiących załącznik do niniejszego zarządzenia.
- 2) Przeprowadzanie kontroli planów zaopatrzenia oraz zużycia produktów smarowych w oparciu o ustalone niniejszym zarządzeniem wskaźniki zużycia smarów.

§ 3. 1. Przy ustalaniu wskaźników dla zakładów i gałęzi przemysłu, o których mowa w § 2 pkt. 1) lit. a) należy opierać się na posiadanych danych statystycznych zużycia smarów w 1951 r. z uwzględnieniem wprowadzonej w tej dziedzinie racjonalizacji i oszczędności.

2. Przy ustalaniu wskaźników dla zakładów, o których mowa w § 2 pkt. 1) lit. b) należy opierać się na załączonych tablicach.

3. Minister Przemysłu Lekkiego zarządzi, by przy ustalaniu wskaźników dla zakładów i gałęzi przemysłu, o których mowa w § 2 pkt. 1) lit. a) wzięto pod uwagę przede wszystkim niżej wyszczególnione typy zakładów przemysłu wełnianego, a mianowicie:

- 1) p r z e d z a l n i e (gramów na 1000 wrzecionogodz.)
 - a) z napędem elektrycznym
 - b) z napędem parowym
 - c) z napędem mieszanym
- 2) t k a l n i e (gramów na 1000 krosnogodz.)
 - a) z napędem elektrycznym
 - b) z napędem parowym
 - c) z napędem mieszanym
- 3) w y k o Ń c z a l n i e (gramów na 1000 mb tkaniny gotowej)
 - a) z napędem elektrycznym
 - b) z napędem parowym
 - c) z napędem mieszanym

§ 4. Właściwi ministrowie prześlą do dnia 10 czerwca 1952 r. do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Techniki) odpisy wydanych zarządzeń i instrukcji wykonawczych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 26 czerwca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG
nr 183 z dnia 10 czerwca 1952 r.

TABLICE TYMCZASOWYCH WSKAŹNIKÓW ZUŻYCIA PRODUKTÓW SMAROWYCH

w energetyce, kopalnictwie, hutnictwie, koksowniach, przemyśle maszynowym, włókienniczym, dziewiarskim, spożywczym, papierniczym i drzewnym.

W s k a z ó w k i o g ó l n e.

1. Dla oceny gospodarki smarowniczej można w każdym zakładzie posiłkować się w odniesieniu do produkcji orientacyjnymi wskaźnikami zużycia smarów wyrażonymi w jednostkach obliczeniowych w stosunku do zużytej energii i do napędu maszyn w kWg, do wagi obrabianych przedmiotów, materiału odpadkowego przy skrawaniu podczas obróbki, do zużytego surowca dla produkcji, do maszyno-godzin pracy lub innych jednostek.

2. Dla ułatwienia orientacyjnej oceny gospodarki smarowniczej wprowadza się dwa rodzaje wskaźników:

W I — wzorowej gospodarki
W II — normalnej „

3. Zdarza się jednak, że wskaźnik zużycia smarów w danym przedsiębiorstwie odbiega od podanych wskaźników w tablicach. Powodem tego może być:

- 1) rozrzutność w gospodarce smarami
- 2) stan mechanizmów
- 3) brak odpowiednich urządzeń do smarowania
- 4) lokalne warunki pracy
- 5) nieodpowiedni dobór smarów itd.

4. Istnieją sporadyczne przypadki, gdy osiągalny jest w zakładzie wskaźnik zużycia smarów mniejszy od wskaźnika pierwszego (W I — wzorowej gospodarki) co z jednej strony może dowodzić prowadzenia ekonomicznej i wzorowej gospodarki smarowniczej i jest osiągalny w przedsiębiorstwach, w których stan mechanizmów jest na wysokim poziomie, z drugiej jednak strony może się zdarzyć wypadek niedosmarowywania maszyn i wtedy również wskaźnik będzie niższy, ale ze szkodą maszyn.

Tablica I.

E n e r g e t y k a.

W obliczeniu wskaźników zużycia smarów dla energetyki za podstawę przyjęto zużycie w odniesieniu do wyprodukowanych KWh prądu.

Wskaźniki te mieszczą się w dość szerokich granicach, odbiegających od zużycia obliczonego w odniesieniu do normalnej pracy maszyn. Obliczone wskaźniki odnoszą się do wszystkich urządzeń, które są związane z produkcją KWh, jak: kotłowni, transportu, węgla, stacji pomp, transformatorów, wyłączników itp., a więc nie mogą być porównywane z zużyciem tylko przez same turbogeneratory.

1) Siłownie z turbinami parowymi

W I — 40 g/1000 KWh
W II — 90 „

2) Siłownie z maszynami parowymi

W I — 2,5 kg/1000 KWh
W II — 4,0 „

3) Siłownie z silnikami spalinowymi

W I — 4,0 kg/1000 KWh
W II — 5,5 „

Tablica II

K o p a l n i c t w o.

Zużycie jest obliczone jako średnia ważona w odniesieniu do 1 tony wydobywania. Zużycie olejów i smarów w kopalniach związane jest ze stanem i rodzajem urządzeń mechanicznych, głębokością szybów itd.

1) Kopalnie węgla kamiennego zelektryfikowane z własną siłownią turbinową.

W I — 40 g na 1 tonę wydobywania
W II — 50 g „ 1 „ „

2) Kopalnie węgla kamiennego z napędem od maszyn tłokowych.

W I — 50 g na 1 tonę wydobywania
W II — 60 g „ 1 „ „

Tablica III

H u t n i c t w o.

Zużycie olejów i smarów obliczone jest jako średnia dla wszystkich hut.

W I — 1,8 kg na 1 tonę stali surowej
W II — 2,2 kg „ 1 „ „

Tablica IV

K o k s o w n i e

Wskaźnik zużycia olejów i smarów w koksowniach obliczony jest jako średnia ważona dla koksowni w odniesieniu do węgla wsadowego lub produkcji koksu.

Na wielkość wskaźników zużycia smarów mają wpływ urządzenia techniczne oraz różnorodność produktów ubocznych (pochodnych).

Wskaźnik zużycia olejów obliczony w stosunku do 1 tony wyprodukowanego koksu:

W I	— 25 g na 1 tonę wyprodukowanego koksu
W II	— 35 g „ 1 „ „ „

Tablica V

P r z e m y ś ł M a s z y n o w y.

Wytwórnice tej gałęzi przemysłu należy podzielić na dwie grupy:

- a) fabryki maszyn i urządzeń ciężkich
- b) fabryki maszyn i urządzeń lekkich

Do pierwszej grupy zalicza się wytwórnice ciężkich maszyn np. stocznie, fabryki konstrukcji mostowych, pras hydraulicznych, ciężkich obrabiarek, motorów itp.

Do drugiej grupy zalicza się zakłady samochodowe, fabryki pomp odśrodkowych, mniejszych silników elektrycznych, obrabiarek do metali i drzewa, maszyn włókienniczych itp.

Podział taki jest uzasadniony typami maszyn produkcyjnych, mianowicie: ze wzrostem wielkości maszyn, częściej stosowane są ulepszone systemy smarowania jak np.: centralne, obiegowe itd. co powoduje obniżenie wskaźników zużycia smarów i olejów.

W fabrykach maszyn przyjęcie wskaźnika orientacyjnego odniesionego do wagi obrabianych przedmiotów, mogłoby doprowadzić do znacznych błędów, ponieważ mogą istnieć znaczne odchylenia pomiędzy obrabianą powierzchnią a wagą przedmiotu.

Obliczenie wskaźnika w odniesieniu do odpadów byłoby bardziej miarodajne, wymaga jednak starannego zbierania i ważenia wiórów przy skrawaniu metali, co jest zbyt kłopotliwe.

Wskaźniki zużycia olejów i smarów obliczono w tablicach w odniesieniu do energii zużytej do napędu maszyn produkcyjnych.

A. F a b r y k i m a s z y n.

1) Fabryki maszyn typu ciężkiego.

W I	— 5 g na 1 kWh zużytej mocy do napędu maszyn
W II	— 10 g „ 1 „ „ „ „ „

2) Fabryki maszyn typu lekkiego.

W I	— 7 g na kWh zużytej mocy do napędu maszyn
-----	--

B. F a b r y k i p i l n i k ó w

3) Fabryki nowych i regeneracji starych pilników.

W I	— 16 g na 1 kWh zużytej mocy do napędu maszyn
W II	— 25 g „ 1 „ „ „ „ „

C. F a b r y k i ś r u b i n i t ó w.

4) Własny napęd od turbin.

W I	— 2 kg na 1 tonę produkcji
W II	— 2,5 kg „ 1 „ „

5) Napęd własny od maszyn tłokowych.

W I	— 2,5 kg na 1 tonę produkcji
W II	— 3 kg „ 1 „ „

D. W y t w ó r n i a p i ł .

6) Napęd elektryczny (obcej siłowni)

W I	— 15 g na 1 kg utwardzonej stali
W II	— 25 g „ 1 „ „ „

Tablica VI

P r z e m y ś ł W ł ó k i e n n i c z y.

Wskaźniki zużycia w fabrykach włókienniczych mogą wykazywać pewne odchylenia powodowane urządzeniami mechanicznymi zależnie od przeróbki tj. od surowca wejściowego aż do wykończalni.

Wskaźniki są również uzależnione od rodzaju napędu. Czynniki te brane są pod uwagę, gdyż wpływają one na zwiększenie lub zmniejszenie wskaźników podanych ca 20%.

Zużycie olejów w przędzalniach zależy między innymi od grubości przędzy (nr nr) z czym wiąże się moc napędowa.

Wpływ rodzaju napędu maszyn przędzalniczych tj. od silników elektrycznych przy każdej maszynie, czy też od pędni ogólnej i przystawek z odpowiednią ilością łożysk, które mogą być ślizgowe lub toczne, czyli bardziej ekonomiczne odnośnie zużycia smaru i energii. Podobnie sprawa przedstawia się w tkalniach.

W tym dziale produkcji do maszyn tkackich dochodzą urządzenia pomocnicze oraz wykończalnie i farbiarnie.

A. W s k a ź n i k i d l a f a b r y k i p r z e m y ś ł u b a w e ł n i a n e g o.

1) Przędzalnie cienkoprzędne i średnioprzędne z napędem parowym.

W I	— 110 g na 1000 wrzeciono-godzin
W II	— 140 g „ „ „ „

2) Przędzalnie cienkoprzędne i średnioprzędne z napędem elektrycznym.

W I	— 65 g na 1000 wrzeciono-godzin
W II	— 80 g „ „ „ „

3) Przędzalnie odpadkowe — napęd mieszany.

W I	— 180 g na 1000 wrzeciono-godzin
W II	— 250 g „ „ „ „

4) Tkalnie — napęd parowy.

W I	— 2,2 kg na 1000 krosno-godzin
W II	— 3,5 kg „ „ „ „

5) Tkalnie — napęd elektryczny.

W I	— 1,1 kg na 1000 krosno-godzin
W II	— 1,5 kg „ „ „ „

6) Wykończalnie — z napędem mieszanym

(średnia ważona dla Centralnego Zarządu)

W I	— 140 g na 1000 mb tkaniny
W II	— 285 g „ „ „ „

B. Wskaźniki dla fabryk przemysłu Włókien Łykowych.

7) Przędzalnie lnu

a) z napędem elektrycznym

W I — 0,82 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,03 „ „ „

b) z napędem mieszanym

W I — 0,90 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,13 „ „ „

8) Przędzalnie paku

a) z napędem elektrycznym

W I — 0,94 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,17 „ „ „

b) z napędem mieszanym

W I — 1,26 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,58 „ „ „

9) Przędzalnie juty i konopi

a) z napędem elektrycznym

W I — 1,04 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,30 „ „ „

b) z napędem mieszanym

W I — 1,17 kg/1000 wrzeciono-godzin

W II — 1,46 „ „ „

10) Roszarnie lnu

a) z napędem elektrycznym

W I — 0,14 kg/1000 kg słomy wysuszonej

W II — 0,18 „ „ „ „

11) Tkalnie

a) z napędem elektrycznym

W I — 4,0 kg/1000 krosno-godzin

W II — 5,4 „ „ „

b) z napędem mieszanym

W I — 5 kg/1000 krosno-godzin

W II — 7 „ „ „

Tablica VII

Przemysł Dziewiarski.

Normy zużycia olejów zależne są w dużym stopniu od typu maszyn szwalniczych tj. czy posiadają one system smarowania ręczny, czy rozbryzgowy — obiegowy, znacznie ekonomiczniejszy.

Obliczenie zużycia dokonywane jest w odniesieniu do 1 KWh zużytej mocy napędowej. Z braku liczników można obliczać na 1 maszynę — rok przy 8-godzinnym dniu pracy; wskaźniki wówczas są jednak mniej dokładne.

Szwalnie białizny.

Wskaźniki zużycia obliczone w odniesieniu do mocy napędowej.

W I — 3 g na 1 KWh zużytej mocy

W II — 5 g „ 1 „ „ „

Tablica VIII

Przemysł Spożywczy.

A. Cukrownie.

Zużycie produktów smarowych w cukrowniach mieści się w dość szerokich granicach. W pierwszym rzędzie zależy to od strony energetycznej tj. od tego, czy cukrownia posiada napęd z turbin parowych i jest zelektryfikowana, czy też posiada napęd od jednej względnie kilku maszyn parowych.

W tym ostatnim wypadku zużycie jest wysokie i dochodzi do kilka razy większego w porównaniu z cukrowniami zelektryfikowanymi.

Niezależnie od tego, urządzenia mechaniczne jak np. wirówki z napędem indywidualnym, czy od pędni, urządzenia na smarowanie olejem, czy smarem stałym, ilość łożysk tocznych w porównaniu do ślizgowych, posiadanie suszarni wytłoków, rafinerii itd. Wszystko to razem poważnie wpływa na różnice zużycia smarów, co jest uwzględnione w normach.

Wskaźniki zużycia produktów smarowych obliczone w odniesieniu do wyprodukowanego cukru, zwiększają granicę błędów, ponieważ wydajność cukru z przerobionych buraków nie jest co rok jednakowa i dlatego wskaźniki oblicza się na przerób buraków.

Cukrownie podzielone zostały na 3 grupy (wg zestawienia nadesłanego przy piśmie Min. Przem. Roln. i Spoż. C.Z.P. Cukr. z dnia 31.I.1952 r. znak: TT/FZ/669/52 przy czym, wskaźnik obliczony jest jako średni ważony dla Centralnego Zarządu w poszczególnych grupach.

Wskaźniki dla poszczególnych zakładów ustali Centralny Zarząd.

Odrębne wskaźniki Centralny Zarząd ustali dla cukrowni: Guzów, Leśmierz i Szczecin, natomiast cukrownia Sokołów zostanie przydzielona do jednej z trzech grup podanych w tablicy.

- 1) **Cukrownie z turbinami wg w/w zestawienia — punkt A** — a mianowicie: Gniezno, Gostyń, Góra Śląska, Kościan, Miejska Górka, Opalenica, Szamotuły, Środa, Witaszyce, Zbiersk, Zduny, Lublin, Przeworsk, Rejowiec, Brześć Kujawski, Chełmża, Gryfice, Janikowo, Kruszwica, Nakło, Unisław, Pelplin, Strzelin, Jawór, Kluczewo.

Obliczenie w odniesieniu do przerobionych buraków

W I — 1,5 kg na 1000 q przerobionych buraków

W II — 3,14 kg „ „ „

- 2) **Cukrownie wg w/w zestawienia — punkt B** — a mianowicie: Izabelin, Kraśnic, Łubna, Opole Lubelskie, Strzyżew, Wschowa, Żnin, Dobrze, Mełno, Malbork, Nowy Staw, Cerekiew, Chybie, Łagiewniki, Odmuchów, Wieluń, Ziębice, Baworów, Klecina, Małoszyn, Świdnica.

Obliczenie w odniesieniu do przerobionych buraków

W I — 4,72 kg na 1000 q przerobionych buraków

W II — 5,81kg „ „ „

- 3) **Cukrownie wg w/w zestawienia — punkt C** — a mianowicie: Borowiczki, im. M. Nowotki, Dobrzelin, Mała Wieś, Michałów, Ostrowy, Częstocice, Garbów, Klemensów, Włostów, Wożuczyn, Gosławice, Chełmca, Tuczo, Kętrzyń, Pruszcz, Stare Pole, Świecie, Racibórz, Wróblin, Ząbkowice, Głogów, Pastuchów, Pustków, Sułkowice.

Obliczenie w odniesieniu do przerobionych buraków.

W I — 6,86 kg na 1000 q przerobionych buraków

W II — 8,841 kg „ „ „

B. Młyny.

Młyny zużywają duże ilości olejów i smarów co uzależnione jest od rodzaju napędu, albowiem smarowanie maszyn napędowych jest głównym miejscem zapotrzebowania na smary.

4) Młyny z napędem elektrycznym.

W I — 45 g na 1 tonę przemielonego zboża

W II — 60 g „ 1 „ „ „

5) Młyny z napędem wodnym.

W I — 55 g na 1 tonę przemielonego zboża

W II — 65 g „ 1 „ „ „

6) Młyny z napędem od silników spalinowych.

W I — 260 g na 1 tonę przemielonego zboża

W II — 300 g „ 1 „ „ „

7) Młyny z napędem od silników parowych.

W I — 240 g na 1 tonę przemielonego zboża

W II — 280 g „ 1 „ „ „

C. Browary.**8) Obliczenie w odniesieniu do 1 h-litra piwa**

W I — 15 g na 1 h-litr piwa

W II — 17 g „ 1 h- „ „

D. Mleczarnie.**9) Napęd elektryczny**

W I — 5 g na 1 kWh

W II — 7 g „ 1 „

10) Napęd parowy

W I — 50 g na 1000 litrów mleka

W II — 60 g „ „ „ „

Tablica IX**Przemysł Papierniczy.**

Urządzenia mechaniczne: napęd indywidualny, z pędni, rodzaj ułożyskowania i stan mechaniczny maszyn mają wpływ na wskaźniki zużycia:

A. Fabryki papieru.**11) Fabryki papieru z miazgą drzewną**

W I — 0,8 kg na 1 tonę papieru wyprodukowanego

W II — 1,4 kg „ 1 „ „ „

12) Fabryka papieru gatunkowego (napęd parowy własny)

W I — 3 kg na 1 tonę papieru

W II — 4 kg „ 1 „ „

B. Fabryki papy.**13) W I — 1,5 kg na 1 tonę papy**

W II — 2 kg „ 1 „ „

C. Fabryki tektury (napęd elektryczny od silników).**14) W I — 1 kg na 1 kWh**

W II — 2 kg „ 1 „

15) Fabryki tektury (z napędem parowym)

W I — 1,4 kg/tonę

W II — 2,1 „

TABLICA X**Przemysł Drzewny.**

Zużycie smarów w tartakach zależne jest od urządzeń maszynowych. Wskaźnik górny osiąga się przy automatycznym smarowaniu traków za pomocą smarownic centralnych tłoczniowych.

A. Tartaki.**1) Z napędem elektrycznym**

W I — 55 g na 1 m³ tarcicy

W II — 70 g „ 1 „ „

2) Z napędem parowym

W I — 115 g na 1 m³ tarcicy

W II — 140 g „ 1 „ „

B. Fabryki mebli (niegiętych)

Przy przeliczeniu na m³ surowca

3) W I — 250 g na 1 m³ przerobionego surowca

W II — 300 g „ 1 „ „ „

Przy przeliczeniu na 1 kWh zużytej mocy napędowej

4) W I — 8 g na 1 kWh prądu

W II — 9 g „ 1 „ „

123.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 186 z dnia 17 czerwca 1952 r.

**w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych
biur projektów.**

W wykonaniu postanowień § 2 uchwały Nr 111 Prezydium Rządu z dnia 1 marca 1952 roku w sprawie zmiany systemu płac w państwowych biurach projektów (Monitor Polski Nr A-22, poz. 284), zarządza się po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się w państwowych biurach projektów tabelę płac zasadniczych, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia.

Gdy w poszczególnych biurach projektów występują komórki organizacyjne lub stanowiska nie wymienione w załączonej tabeli płac zasadniczych właściwi ministrowie zaszerzegują te stanowiska do odpowiednich pozycji po porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

2. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego zaliczą podległe im biura projektów do jednej z kategorii, ustalonej w tabeli płac zasadniczych, powołanej w ust. 1. Przy zaliczaniu biur do odnośnych kategorii należy brać pod uwagę w szczególności:

- 1) ilość pracowników produkcyjnych,
- 2) ilość oddziałów terenowych,
- 3) ilość działów branżowych,

4) znaczenie biura ze względu na rodzaj wykonywanej dokumentacji.

§ 2. W państwowych biurach projektów obowiązują następujące systemy płac:

- a) czasowo-premiowy,
- b) akordowo-premiowy.

§ 3. Zasady premiowania określa ramowy regulamin premiowania stanowiący załącznik Nr 2 do zarządzenia.

§ 4. Główni projektanci i autorzy projektów, którzy sporządzili najbardziej ekonomiczne i technicznie przodujące rozwiązania projektowe, mogą otrzymać premię wyższą, niż określona w ramowym regulaminie premiowania. Wypłata takiej premii może nastąpić w każdym konkretnym przypadku za zezwoleniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, wydanym na wniosek właściwego ministra.

§ 5. 1. Według systemu akordowo-premiowego wynagradzani są kreślarze, kopiści i inni pomocniczy pracownicy produkcyjni biur projektów, pracujący w kreślarni lub wydzielonej grupie kreślarskiej liczącej co najmniej 5 pracowników.

2. Ministrowie, sprawujący nadzór nad państwowymi biurami projektów mogą w poszczególnych przypadkach, uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami, udzielać zezwoleń na opracowywanie według systemu akordowo-premiowego konkretnych projektów lub ich części, które zasadniczo powinny być opracowywane według czasowo-premiowego systemu płac. W przypadku, gdy ilość prac projektowych, co do których właściwy minister udzielił zezwolenia na wynagradzanie według systemu akordowo-premiowego, osiągnie 5% zdolności produkcyjnej biura w zakresie prac projektowych, wykonywanych w systemie czasowo-premiowym, dalsze zezwolenia wydaje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na podstawie szczegółowo uмотywowanego wniosku ministra.

§ 6. Następującym pracownikom z uwagi na pełnione przez nich funkcje nie przysługuje wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych:

- 1) Dyrektorowi, Kierownikowi Oddziału,
- 2) Naczelnemu Inżynierowi, Głównemu Inżynierowi, Zastępcy Kierownika Oddziału,
- 3) Zastępcy Naczelnego Inżyniera,
- 4) Głównemu Architektowi, Głównemu Konstruktorowi, Głównemu Energetykowi, Głównemu Technologowi, Głównemu Instalatorowi, Głównemu Urbaniście,
- 5) Kierownikowi Działu lub Samodzielnej Sekcji,
- 6) Kierownikowi Sekcji.

§ 7. 1. Pracownicy, zatrudnieni bezpośrednio przy wykonywaniu dokumentacji technicznej w systemie czasowo-premiowym mogą otrzymywać wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, obliczone wg stawki godzinowej, wynikającej z podzielenia płacy zasadniczej przez 200. Przy obliczaniu premii bierze się wówczas za podstawę wynagrodzenie powiększone o kwotę, przypadającą z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych z tym, że przy ustalaniu terminu wykonania danej pracy powinien być uwzględniony czas pracy w godzinach nadliczbowych.

2. Wszelkie prace akordowe, wpisane do karty pracy, a wykonywane poza normalnymi godzinami pracy, są płacone jak zwykłe godziny akordowe.

§ 8. 1. Za udział w posiedzeniach Rady Technicznej w czasie godzin służbowych nie przysługuje wynagrodzenie.

2. W przypadku, gdy posiedzenie Rady Technicznej odbywa się z polecenia dyrektora biura w godzinach pozasłużbowych, członkom Rady Technicznej przysługuje wynagrodzenie w wysokości 10 zł za godzinę. Przewodniczący Rady Technicznej otrzymuje wynagrodzenie wyższe o 50%.

§ 9. 1. Ministrowie, sprawujący nadzór nad państwowymi biurami projektów wydadzą odpowiednie zarządzenie zapewniające dokonywanie raz na kwartał sprawdzenia właściwego stosowania obowiązujących zasad wynagradzania w tych biurach.

2. Przy sprawdzaniu należy w szczególności zwrócić uwagę na właściwe

- 1) stosowanie norm czasu i wskaźników premiowania,
- 2) wykorzystanie poprzednich opracowań projektowych,
- 3) stosowanie projektów typowych,
- 4) stosowanie współczynników za trudności i ułatwienia.

3. Odpisy sprawozdań, dotyczących stosowania obowiązujących zasad wynagradzania należy przesiać w dwóch egzemplarzach Przewodniczącemu PKPG w terminie do końca miesiąca, następującego po kwartale, objętym sprawozdaniem.

§ 10. 1. Ramowe zasady wynagradzania ustalone w niniejszym zarządzeniu stanowią podstawę do wprowadzenia w poszczególnych biurach projektów szczegółowych regulaminów wynagradzania, dostosowanych do potrzeb tych biur.

2. Szczegółowe regulaminy wynagradzania zatwierdza właściwy minister po porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 11. 1. Za nie skończone w dniu 30 czerwca 1952 r. stadia dokumentacji technicznej pracownicy otrzymują wynagrodzenie akordowe oraz premię według dotychczas obowiązujących zasad na podstawie oceny stopnia zaawansowania danego stadium.

Wynagrodzenie za pracę związaną z ukończeniem danego stadium należy ustalić według zasad niniejszego zarządzenia.

2. Dotychczasowe warunki płacy nie wymagają trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w przypadku, gdy stałe wynagrodzenie pracownika nie ulega obniżce.

§ 12. Tracą moc obowiązującą:

1. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 195 z dnia 26.5.1951 r. w sprawie zasad wynagradzania i norm pracy w Państwowych Biurach Projektów (Biuletyn PKPG Nr 18, poz. 164 i Nr 21, poz. 213).
2. Pismo okólne Przewodniczącego PKPG Nr 18 z dnia 20 lipca 1951 r. w sprawie stosowania zasad wynagradzania i norm pracy w Państwowych Biurach Projektów (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 233).

3. § 8 i § 9 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 18 września 1950 r. w sprawie kontroli prac projektowych w biurach projektów (Biuletyn PKPG Nr 21, poz. 231).

§ 13. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia w celu

wprowadzenia w życie postanowień niniejszego zarządzenia z dniem 1 lipca 1952 r.

Załączniki 3

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 186 z dnia 17 czerwca 1952 r.

Tabela płac zasadniczych pracowników biur projektów

L. P.	Stanowisko	Współczynnik premiiowy	Płaca zasadnicza od — do zł mies.		
			Biuro I kat.	Biuro II kat.	Oddział Terenowy
1	2	3	4	5	6
1.	Dyrektor	do 1,2	1350 — 1550	1300 — 1500	—
2.	Kierownik Oddziału	„ 1,1	—	—	1200 — 1350
3.	Naczelny Inżynier	„ 1,1	1350 — 1550	1300 — 1500	—
4.	Główny Inżynier	„ 1,1	—	—	1200 — 1350
5.	Zastępca Naczelnego Inżyniera	„ 1,0	1200 — 1550	1200 — 1450	—
6.	Zastępca Dyrektora do spraw adm.	„ 1,0	1100 — 1200	1050 — 1150	—
7.	Generalny Projektant (stanowisko etatowe)	„ 1,0	1200 — 1550	1200 — 1450	1100 — 1300
8.	Główny Architekt	—	—	—	—
	Główny Konstruktor	—	—	—	—
	Główny Energetyk	—	—	—	—
	Główny Technolog	—	—	—	—
	Główny Instalator	—	—	—	—
	Główny Urbanista	„ 1,0	1200 — 1550	1200 — 1450	1000 — 1300
	Dział Produkcyjny. Samodzielna pracownia				
9.	Kierownik Działu	„ 1,1	1200 — 1550	1100 — 1450	1000 — 1300
10.	Kierownik Pracowni *) (minimum 5 osób)	„ 1,1	—	—	—
11.	Kierownik Zespołu Projektów **) (minimum 4 osoby)	„ 1,0	—	—	—
12.	Główny Projektant (stanowisko etatowe)	„ 1,0	1100 — 1350	1100 — 1500	1100 — 1250
13.	Starszy Projektant, Starszy Kalkulator Kosztorysowy	„ 1,0	950 — 1200	900 — 1150	900 — 1100
14.	Projektant Kalkulator Kosztorysowy	„ 1,0	750 — 950	750 — 900	750 — 900
15.	Starszy Asystent Projektanta lub Kalkulatora	„ 1,0	650 — 750	650 — 750	650 — 750
16.	Asystent Projektanta lub Kalkulatora	„ 1,0	550 — 650	550 — 650	550 — 650
17.	Kreślacz Wykwalifikowany	„ 0,6	450 — 510	450 — 510	450 — 510
18.	Kreślacz Kopista	„ 0,5	350 — 450	350 — 450	350 — 450
19.	Kreślacz Praktykant	—	350	350	350
	Komórka studiów i projektów typowych				
	Pracownicy działu studiów otrzymują płacę zasadniczą wg zasad ustalonych dla pracowników działu produkcyjnego				
20.	Kierownik Gabinetu Projektów	„ 1,0	1000 — 1200	850 — 1100	—
21.	Kierownik Biblioteki Technicznej	—	650 — 800	650 — 800	650 — 750
	Komórka Organizacji Produkcji				
22.	Kierownik Działu	„ 1,2	1150 — 1550	1100 — 1450	—
23.	Kierownik Samodzielnej Sekcji	„ 1,2	—	1000 — 1200	900 — 1000
24.	Kierownik Sekcji w Dziale	„ 1,1	800 — 1050	800 — 1050	—
25.	Starszy Kontroler Produkcji	„ 1,1	900 — 1050	900 — 1050	—
26.	Starszy Kalkulator Normowania, st. planista, st. ekonomista podległy bezpośrednio Kierownikowi Działu (Samodzielnej Sekcji)	„ 1,0	800 — 1000	800 — 950	800 — 900
27.	Kontroler Produkcji	„ 1,0	700 — 850	700 — 850	—
28.	Kalkulator Normowania, Planista, Ekonomista, st. referent szkolenia zawodowego podległy bezpośrednio Kierownikowi Działu (samodzielnej Sekcji)	„ 1,0	650 — 800	650 — 800	600 — 750
29.	Kierownik Archiwum	„ 0,8	700 — 800	600 — 700	600 — 700
30.	Archiwista	—	550 — 700	550 — 700	550 — 700
31.	Starszy Referent	—	550 — 650	550 — 650	550 — 650
32.	Referent	—	450 — 550	450 — 550	450 — 550

*) Płaca zasadnicza wg osobistego zaszerogowania plus dodatek funkcyjny w wysokości 300 zł miesięcznie — na okres pełnienia funkcji. Dodatek ten wlicza się do podstawy wymiaru premii.

**) Płaca zasadnicza wg osobistego zaszerogowania plus dodatek funkcyjny w wysokości 150 zł miesięcznie — na okres pełnienia funkcji. Dodatek ten wlicza się do podstawy wymiaru premii.

L. p.	Stanowisko	Współczynnik premiiowy	Placa zasadnicza od — do zł mies.		
			Biuro I kat.	Biuro II kat.	Oddział Terenowy
			4	5	6
Komórka Weryfikacji					
33.	Kierownik Działu	do 1,0	1200 — 1550	1100 — 1450	—
34.	Kierownik Samodzielnej Sekcji	" 1,0	1100 — 1300	1100 — 1300	1000 — 1200
35.	Starszy Weryfikator podległy bezpośrednio Nacz. (Gł.) Inżynierowi	" 1,0	1100 — 1300	1100 — 1300	1000 — 1200
36.	Starszy Weryfikator	" 1,0	950 — 1200	950 — 1200	900 — 1100
37.	Weryfikator	" 1,0	800 — 950	800 — 950	800 — 900
38.	Asystent Weryfikatora	" 0,8	600 — 700	600 — 700	550 — 650
39.	Referent	—	450 — 550	450 — 550	450 — 550
Komórka Planowania					
40.	Kierownik Działu	" 1,0	1150 — 1400	1100 — 1250	—
41.	Kierownik Samodzielnej Sekcji	" 1,0	1000 — 1200	1000 — 1050	900 — 1000
42.	Starszy Planista podległy bezpośrednio Dyrektorowi lub Kierownikowi Oddz.	" 1,0	800 — 1100	800 — 1000	800 — 1000
43.	Kierownik Sekcji w Dziale	" 1,0	800 — 1000	800 — 900	—
44.	Starszy Planista, Starszy Ekonomista podległy bezpośrednio Kierownikowi Działu (Samodzielnej Sekcji)	" 1,0	800 — 1000	800 — 900	—
45.	Planista, Ekonomista	" 1,0	650 — 800	650 — 800	600 — 760
46.	Referent Starszy	—	550 — 650	550 — 650	550 — 650
47.	Referent	—	450 — 550	450 — 550	450 — 550
Komórka Organizacji Zatrudnienia i Plac					
48.	Kierownik Działu	" 1,0	1150 — 1400	1100 — 1250	—
49.	Kierownik Samodzielnej Sekcji	" 1,0	1000 — 1200	1000 — 1050	900 — 1000
50.	St. Ekonomista podległy bezpośrednio Dyrektorowi lub Kier. Oddz.	" 1,0	800 — 1100	800 — 1000	800 — 1000
51.	Kierownik Sekcji w Dziale	" 1,0	800 — 1000	800 — 900	—
52.	St. Ekonomista	—	—	—	—
53.	St. Inspektor podległy bezpośrednio Kier. Działu lub Sam. Sekcji	" 1,0	800 — 1000	800 — 900	—
54.	Ekonomista	" 1,0	650 — 800	650 — 800	600 — 760
55.	St. Referent	—	550 — 650	550 — 650	550 — 650
56.	Referent	—	450 — 550	450 — 550	450 — 550
Komórka Administracji i Zaopatrzenia					
56.	Kierownik Działu	" 0,8	900 — 1100	900 — 1100	—
57.	Kierownik Samodzielnej Sekcji	" 0,8	800 — 950	800 — 950	750 — 900
58.	Kierownik Pracowni Wykończeniowej	" 0,8	650 — 800	600 — 700	600 — 700
59.	Starszy Kreślarz	" 0,6	450 — 510	450 — 510	450 — 510
60.	Kreślarz	" 0,5	350 — 450	350 — 450	350 — 450
61.	Kierownik Sekcji Zaopatrzenia	" 0,8	800 — 950	800 — 950	800 — 950
62.	Starszy Refer. Zaopatrzenia, Transportu, Socjalny podległy bezpośrednio Kierownikowi Działu (Samodzielnej Sekcji)	" 0,6	650 — 800	650 — 760	650 — 760
63.	St. Referent	—	500 — 630	500 — 630	500 — 630
64.	Referent	—	450 — 510	450 — 510	450 — 510
65.	Rejestrator	—	290 — 410	290 — 410	290 — 410
66.	Kierownik Kancelarii Głównej lub Tajnej	—	700 — 800	650 — 760	650 — 730
67.	Sekretarka (Sekretarz)	—	400 — 510	400 — 510	400 — 510
68.	Intendent	—	500 — 630	500 — 600	500 — 600
69.	Telefonistka	—	310 — 400	310 — 400	310 — 400

U w a g a 1: Pracownicy, którzy dotychczas otrzymywali dodatki wyrównawcze ustalone w załączniku Nr 21 do układu zbiorowego pracy w budownictwie mają nadal prawo do tych dodatków pod warunkiem utrzymania ich płacy zasadniczej łącznie z dodatkiem wyrównawczym w wysokości nie przekraczającej ich dotychczasowego całkowitego wynagrodzenia.

U w a g a 2: Maszynistki, korektorzy, kier. hali maszyn otrzymują wynagrodzenie zgodnie z zasadami ustalonymi w układzie zbiorowym pracy w budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. oraz Uchwałą Prezydium Rządu z dnia 8.11.1950 r. w sprawie premiovania maszynistek.

U w a g a 3: Pracownicy fizyczni otrzymują wynagrodzenie zgodnie z zasadami, ustalonymi w układzie zbiorowym pracy w budownictwie z dnia 7 maja 1949 roku.

U w a g a 4: Pracownikom Biur Projektów przysługują dodatki lokalne. Dodatek Stołeczny otrzymują pracownicy zatrudnieni na obszarze m. st. Warszawy.

Dodatek morski otrzymują pracownicy zatrudnieni na obszarze miast: Gdańska, Gdyni, Szczecina, Sopot i Elbląga oraz powiatów: gdańskiego, morskiego, elbląskiego, szczecińskiego i wolińskiego.

Dodatki lokalne ustala się zgodnie z następującą tabelą:

L.p.	Przy płacy zasadniczej	Dodatek stołeczny	Dodatek morski
1.	1101 — 1550	59,—	50,—
2.	945 — 1100	53,—	44,—
3.	755 — 940	50,—	41,—
4.	725 — 754	44,—	37,—
5.	665 — 724	41,—	34,—
6.	561 — 664	38,—	32,—
7.	501 — 560	32,—	28,—
8.	441 — 500	28,—	25,—
9.	381 — 440	25,—	22,—
10.	331 — 380	22,—	19,—
11.	311 — 330	19,—	16,—
12.	290 — 310	16,—	13,—

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 186 z dnia 17 czerwca 1952 r.

Ramowy regulamin premiowania pracowników biur projektów

§ 1. Systemem czasowo-premiowym objęte są następujące grupy pracowników:

- Grupa I:**
1. Generalny Projektant, Główny Projektant.
 2. Kierownik Zespołu Projektowego.
 3. Starszy Projektant.
 4. Starszy Kalkulator Kosztorsowy.
 5. Projektant.
 6. Kalkulator Kosztorsowy.
 7. Starszy Asystent Projektanta lub Kalkulatora.
 8. Asystent Projektanta lub Kalkulatora.
 9. Kreślarze o ile nie mogą być zatrudnieni w systemie akordowo-premiowym.

- Grupa II:**
1. Kierownik Działu Produkcyjnego lub Studiów i Projektów Typowych.
 2. Kierownik Pracowni.

- Grupa III:**
1. Dyrektor, Kierownik Oddziału.
 2. Naczelnny Inżynier, Główny Inżynier — Zastępca Kierownika Oddziału.
 3. Zastępca Naczelnego Inżyniera.
 4. Główny Architekt, Główny Konstruktor, Główny Energetyk, Główny Technolog, Główny Instalator, Główny Urbanista.
 5. Kierownik Działu Weryfikacji lub Samodzielnej Sekcji Weryfikacji.
 6. Starszy Weryfikator.
 7. Weryfikator.
 8. Asystent Weryfikatora.

- Grupa IV:**
1. Zastępca Dyrektora do Spraw Administracyjnych.
 2. Kierownicy Komórek: Organizacji Produkcji, Planowania, Organizacji Za-

trudnienia i Płac, Administracji i Zaopatrzenia, Personalnej, Rozliczeń.

3. Kierownicy Sekcji w komórkach, wymienionych pod l. p. 2.
4. Starszy Planista, Starszy Ekonomista, Starszy Inspektor, Starszy Kalkulator.
5. Planista, Ekonomista, Inspektor, Kalkulator.
6. Starszy Referent Szkolenia Zawodowego, Zaopatrzenia, Transportu, Socjalny.
7. Kierownik Gabinetu Projektów.
8. Kierownik Archiwum Technicznego.
9. Kierownik Pracowni Wykończeniowej.
10. Kreślarze.

§ 2. Premia pracowników, zaliczonych do grupy I i II uzależniona jest od następujących wskaźników:

- 1) wykonania pracy w terminie, ustalonym uprzednio na podstawie czasu wykonania prac podobnych i norm pracy, opracowanych zgodnie z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 1 marca 1952 roku Nr 111 (§ 4) (wskaźnik A); termin zatwierdza dyrektor biura,
- 2) jakości pracy, pod warunkiem wykonania opisu technicznego projektu i przedmiaru (wskaźnik B),
- 3) obniżenia kosztów budownictwa oraz kosztów eksploatacji projektowanych obiektów (wskaźnik C),
- 4) wykorzystania typowych projektów lub typowych sekcji (wskaźnik D).

§ 3. Wysokość premii ustala się dla pracowników I grupy według następujących zasad w procentach płacy zasadniczej, jaką pracownik otrzymał za czas wykonywania danego stadium dokumentacji technicznej.

- 1) premia za wykonanie pracy w terminie wynosi do 40%. W przypadku przedłużenia terminu premię tę zmniejsza się o 1/10 za każdy procent opóźnienia terminu wykonania pracy w stosunku do terminu, ustalonego zgodnie z § 2 pkt. 1). W przypadku skrócenia terminu wykonania pracy w stosunku do terminu ustalonego zgodnie z § 2 pkt. 1), premia może być podwyższona do 60%, o ile skrócenie terminu było celowe z uwagi na potrzeby zleciodaw-

cy. Premia za terminowość przysługuje tylko pod warunkiem jakości pracy nie niższej od średniej oraz utrzymania kosztów budownictwa i kosztów eksploatacji projektowanych obiektów w ramach ustalonych na podstawie zatwierdzonych wskaźników techniczno-ekonomicznych, lub poprzedniego stadium projektu,

- 2) premię za jakość pracy opiniuje Rada Techniczna, a zatwierdza dyrektor w następujących granicach:
 - przy jakości średniej premia nie przysługuje,
 - przy jakości dobrej 15% — 30%,
 - przy jakości bardzo dobrej 36% — 50%.
- 3) wysokość premii według wskaźnika „C” ustala się według następujących zasad:
 - a) Za każdy 1% obniżenia kosztu budownictwa lub kosztów eksploatacji projektowanych obiektów w projekcie wstępnym premia wynosi do 4%. Użyte oszczędności w projektach wstępnych określa się przez porównanie tych projektów ze wskaźnikami techniczno-ekonomicznymi, opracowanymi przez biuro projektów i zatwierdzonymi przez właściwego ministra.
 - b) Za każdy 1% obniżenia kosztu budownictwa w projekcie technicznym premia wynosi do 8%. Oszczędność w projekcie technicznym stanowi dalsze obniżenie kosztów w porównaniu z poziomem kosztów osiągniętych w projekcie wstępnym.
 - c) Za każdy 1% obniżenia kosztów budownictwa przy opracowywaniu rysunków roboczych w porównaniu z kosztem ustalonym w projekcie technicznym — premia wynosi do 10%.
 - d) Obliczenia, stanowiącego podstawę do wypłat premii za oszczędność, dokonuje komórka weryfikacji, a zatwierdza dyrektor biura na wniosek Rady Technicznej.
- 4) Za podstawę do obliczenia premii według wskaźnika „D” przyjmuje się procent, jaki stanowią projekty typowe i sekcje typowe z wyłączeniem projektów maszyn i urządzeń lub ponownie zastosowane projekty ekonomiczne w stosunku do całego kompleksowego projektu przy czym wysokość jej ustala się według poniższej tabeli:

do 25%	do 5%
do 50%	do 15%
do 75%	do 20%
powyżej 75%	do 25%

W przypadku zastosowania przy projektowaniu pojedynczych budynków mieszkalnych lub kulturalno-socjalnych projektów typowych, obowiązujących dla danego rodzaju budownictwa, premii nie wypłaca się. Premia ta przysługuje tylko kierownikom zespołu projektowego, generalnemu projektantowi, głównemu projektantowi, starszemu projektantowi i projektantowi.

§ 4. Za projekty uznane za typowe autorzy tych projektów otrzymują premię za jakość i obniżenie kosztów przy zastosowaniu współczynnika 2,0.

§ 5. Wysokości premii dla pracowników zaliczonych do grupy II ustala się według następujących zasad w procentach płacy zasadniczej:

- 1) Premia za terminowość wynosi do 50% w przypadku dotrzymania wszystkich terminów zakończenia prac,

ustalonych w zatwierdzonym harmonogramie prac na dany miesiąc.

Premię tę zmniejsza się o 1/10 za każdy procent opóźnienia terminów w całej pracowni lub dziale, mierzony stosunkiem ilości rzeczywistych pracowniko-dni, przypadających na wykonanie poszczególnych zakończonych stadiów dokumentacji do ilości pracowniko-dni, zaplanowanych dla tych stadiów dokumentacji.

- 2) Wysokość premii za jakość powinna odpowiadać średniemu procentowi premii przyznanych pracownikom podległym danemu kierownikowi działu lub pracowni. Premia ta przysługuje pod warunkiem, że przynajmniej 1/2 opracowanej dokumentacji wg wartości planowanej w kosztach inwestycji została uznana pod względem jakości za dobrą.
- 3) Premię według wskaźnika „C” wypłaca się w wysokości do 5% z każdego 1% obniżenia łącznych kosztów budownictwa lub kosztów eksploatacji obiektów projektowanych przez Dział lub pracownię w danym miesiącu.
- 4) Premia według wskaźnika „B” wynosi 1% do 3% za każdy dalszy 1% zwiększenia udziału dokumentacji typowej ponad procent przewidziany planem dla danego kierownika.

§ 6. W przypadku, gdy wykonanie stadium dokumentacji technicznej trwa dłużej, niż dwa miesiące pracownicy mogą otrzymać premię za terminowość postępu prac projektu na podstawie oceny dokonanej przez komórkę organizacji produkcji.

Premię za jakość i oszczędność wypłaca się po ukończeniu danego stadium dokumentacji technicznej.

§ 7. 1. Premię dla pracowników I i II grupy zatwierdza dyrektor biura projektów w granicach do 120%.

2. Premię dla pracowników grupy I i II w granicach od 121% do 160% zatwierdza właściwy minister.

§ 8. Premia pracowników, zaliczonych do grupy III uzależniona jest od następujących wskaźników:

- 1) wykonania planu produkcji, wyrażonego w kosztach inwestycji projektowanych obiektów, pod warunkiem wykonania planu wydajności w 100% oraz rzeczowego planu produkcji przynajmniej w 90%,
- 2) jakości opracowań projektowych,
- 3) obniżenia łącznych kosztów budownictwa oraz kosztów eksploatacji obiektów i urządzeń, projektowanych przez biuro w danym miesiącu (wskaźnik „C”),
- 4) wykorzystanie typowych projektów i typowych sekcji (wskaźnik „D”).

§ 9. 1. Wysokość premii dla pracowników, zaliczonych do III grupy ustala się według następujących zasad w procentach płacy zasadniczej:

- 1) premię za wykonanie planu produkcji określa poniższa tabela:

% wykonania planu	wysokość premii w %
100	40
101	42
102	44
103	46
104	48
105	50
106	52

107	54
108	56
109	58
110 i więcej	60

za każdy 1% niewykonania planu rzeczowego procent przypadającej premii zmniejsza się o 3, przy czym premia ulega całkowitemu skreśleniu przy wykonaniu planu rzeczowego produkcji poniżej 90%.

2) Premia za jakość opracowań projektowych wynosi do 25%. Premię tę obniża się o jedną piątą za każdy 1% reklamowanej produkcji w stosunku do całkowitej wartości produkcji w danym miesiącu.

Premia za jakość wypłacana jest pod warunkiem wykonania planu produkcji, przynajmniej w 100%.

3) Premię według wskaźnika „C” wypłaca się w wysokości do 5% za każdy 1% obniżenia łącznych kosztów produkcji lub usług obiektów lub urządzeń projektowanych przez biuro w danym miesiącu.

Premia według wskaźnika „C” nie przysługuje pracownikom weryfikacji.

4) Premia według wskaźnika „D” wynosi 1% do 3% za każdy 1% zwiększenia dokumentacji typowej ponad procent, przewidziany planem dla całego biura. Premia według wskaźnika „D” nie przysługuje pracownikom weryfikacji.

2. Premię zatwierdza na wniosek dyrektora biura dyrektor centralnego zarządu lub minister dla biur podległych mu bezpośrednio.

§ 10. Premia pracowników, zaliczonych do grupy IV uzależniona jest od wykonania planu produkcji. Premię tę oblicza się na zasadach ustalonych w § 9 ust. 1 (pkt. 1) oraz zatwierdza w trybie podanym w § 9 ust. 2.

§ 11. Poszczególni pracownicy tracą na mocy decyzji dyrektora biura całkowicie lub częściowo prawo do premii przypadającej im z tytułu postanowień niniejszego regulaminu, o ile zostanie stwierdzone, że na skutek niedbalstwa w wykonywaniu ciężących na nich obowiązków narazili na szkodę interesy biura projektów.

§ 12. Premię ustaloną zgodnie z postanowieniami niniejszego regulaminu przemnaża się dla poszczególnych pracowników przez współczynniki premiowe, ustalone dla nich w tabeli płac, stanowiącej załącznik nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 186, z dnia 17 czerwca 1952 r.

Załącznik nr 3 do Zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 186, z dnia 17 czerwca 1952 r.

Zasady wynagradzania w systemie akordowo-premiowym

§ 1. 1. Wynagrodzenie za wypracowany akord oblicza się jako iloczyn stawki akordowej oraz ilości godzin, wyznaczonych dla danej pracy na podstawie zatwierdzonych norm płacy, opracowanych zgodnie z uchwałą Prezydium Rządu nr 111 z dnia 1.III.52 r.

2. Godzinowa stawka akordowa wynosi:

- 6,25 zł — dla projektanta,
- 4,90 zł — dla asystenta,
- 3,30 zł — dla kreślarza.

§ 2. Przy zespołowej pracy akordowej kwotę, przypadającą za wykonaną przez zespół pracę dzieli się wg zasad, ustalonych w katalogach norm zakładowych.

§ 3. 1. Należności za pracę akordową zaliczkuje się przy miesięcznych rozliczeniach na wnioszek kierownika pracowni lub wydzielonej kreślarni w wysokości do 85% komisyjnie stwierdzonego stanu zaawansowania danej pracy akordowej.

2. Rozliczenie ostateczne następuje po przyjęciu pracy przez Radę Techniczną lub Komisję Weryfikacyjną.

§ 4. Premia w systemie akordowo-premiowym przyznawana jest w oparciu o następujące wskaźniki:

1. Wskaźnik „A” — jakość wykonywanej pracy,
2. Wskaźnik „B” — obniżenie kosztów budownictwa oraz kosztów eksploatacji projektowanych obiektów. Premii wg wskaźnika „B” nie otrzymują kreślarze, kopiści i inni pomocnicy pracownicy produkcyjni.

§ 5. 1. Premia wypłacana jest z funduszu premiowego, który tworzy się w ramach danego przedsiębiorstwa (Biura projektów) z narzutu 15% na koszty robocizny akordowej.

2. Rozliczenia z wykorzystania funduszu premiowego dokonuje się półrocznie. Nie wykorzystany w danym półroczu fundusz premii nie może być wykorzystany w celu premiowania prac, wykonywanych w następnym półroczu i odprowadzony jest do skarbu państwa w terminie do 2 miesięcy po upływie danego półroczu.

§ 6. Suma premii, przyznanych na jeden ze wskaźników nie może przekroczyć kwoty stanowiącej 80% funduszu premiowego.

§ 7. 1. Premia według wskaźnika „A” przyznawana jest za inwencje twórcze, za pracę racjonalnie technicznie rozwiązane oraz właściwie wykonane. Oceny jakości pracy dokonuje Rada Techniczna lub Komisja Weryfikacyjna.

2. Premię za jakość wypłaca się pod warunkiem wykonania norm pracy przynajmniej w 100%. Dyrektor biura może, jeżeli uzna to za celowe, uzależnić wypłatę premii za jakość również od wykonania pracy w terminie.

§ 8. Premię wg wskaźnika „B” ustala się analogicznie na zasadach, określonych w załączniku nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 186, z dnia 17 czerwca 1952 r. (§ 3 p. 1).

§ 9. 1. Premię przyznaje się w procentach uzyskanego zarobku akordowego dla każdego zespołu lub pracownika za każde zakończone stadium dokumentacji oddzielnie, tzn. za projekt wstępny, projekt techniczny i rysunki robocze.

2. Premia łącznie za poszczególne wskaźniki nie może przekraczać 50% uzyskanego zarobku akordowego danego pracownika.

§ 10. Za zleczone przez Radę Techniczną, Komisję Weryfikacyjną lub przez KOPI inwestora na skutek błędnego rozwiązania zmiany i poprawki w projekcie (w ramach zatwierdzonego programu) wynagrodzenie nie przysługuje.

§ 11. Za czas stracony w zespole z powodu przestoju, niezależnego od pracownika, powinien on otrzymać stawkę godzinową, wynikającą z podzielenia jego płacy zasadniczej przez 200.

Pracownik powinien zgłosić przestój niezwłocznie dyrekcji biura pod rygorem straty przysługującej zapłaty, dyrektor biura stwierdza istnienie obiektywnych powodów uniemożliwiających przydzielenie pracy danemu pracownikowi.

§ 12. W przypadku polecenia pracownikowi, zatrudnionemu w systemie akordowo-premiowym, wykonania prac, które nie mogą być wykonane w systemie akordowo-premiowym, pracownik otrzymuje za czas wykonania tej pracy wynagrodzenie, obliczone wg systemu czasowo-premiowego.

Ilość godzin przepracowanych w systemie czasowo-premiowym musi być potwierdzona przez dyrektora biura.

§ 13. 1. Za czas zużyty na wyjazdy służbowe, związane bezpośrednio z wykonywaną pracą projektową (nadzór autorski itp.) pracownicy pracujący w systemie akordowo-premiowym otrzymują wynagrodzenie obliczone w stosunku 8 godzin w ciągu doby, bez względu na ilość przepracowanych godzin, wg następujących stawek:

- a) projektant 9 zł za 1 godzinę
- b) asystent 7 zł za 1 godzinę

Pracownik zatrudniony na niepełnym etacie, otrzymuje wynagrodzenie, obliczone w stosunku do ilości obowiązujących go godzin pracy dziennie, z tym, że w przypadku, gdy jego rzeczywisty czas pracy w czasie delegacji jest dłuższy, wówczas otrzymuje on wynagrodzenie za rzeczywistą ilość przepracowanych godzin, potwierdzoną przez dyrektora biura, jednak nie więcej niż za 8 godzin pracy dziennie.

2. W przypadku wykonywania w czasie delegacji służbowej, o której mowa w ust. 1 prac, objętych systemem akordowo-premiowym, pracownik za wykonanie tych prac otrzymuje wynagrodzenie, obliczone wg tego systemu, a za pozostałe prace wynagradzany jest wg stawek ustalonych w ust. 1.

Czas pracy, opłacany wg systemu akordowo-premiowego oraz wg stawek, ustalonych w ust. 1, powinien być potwierdzony przez dyrektora biura.

3. Za czas zużyty na wyjazdy służbowe, niezwiązane bezpośrednio z działalnością biura (uczestnictwo w zjazdach zawodowych itp.) pracownik, zatrudniony w systemie akordowo-premiowym otrzymuje wynagrodzenie wg stawki dziennej, wynikającej z podzielenia jego płacy zasadniczej przez 25 oraz przysługujące ustawą diety.

§ 14. Pracownik pracujący na systemie akordowo-premiowym otrzymuje za nadzór autorski, wykonywany w miejscowości, w której znajduje się siedziba biura projektów, wynagrodzenie wg stawek, ustalonych w § 13 pkt. 1.

124.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 187 z dnia 18 czerwca 1952 r.

w sprawie trybu opracowania planów instytutów naukowo-badawczych na rok 1953.

W celu powiązania planów prac instytutów naukowo-badawczych z potrzebami gospodarki narodowej zarządza się, co następuje:

§ 1. Ministerstwa: Górnictwa, Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Żeglugi, Poczty i Telegrafów przekażą w terminie do dnia 12 lipca br. podległym instytutom naukowo-badawczym wytyczne do planu prac na rok 1953.

§ 2. Wytyczne należy opracować z zachowaniem następującego układu:

1. część opisowa zawierająca omówienie głównych kierunków prac instytutów w roku planowanym w ujęciu problemowym,

2. szczegółowe zadania dla instytutów w ujęciu tematycznym wynikające z wytycznych do Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1953 w zakresie rozwoju techniki, uzupełnione i rozszerzone zadaniami resortu, które nie zostały objęte wytycznymi Narodowego Planu Gospodarczego; zadania te powinny określać terminy ich wykonania,

3. zadania na odcinku współpracy instytutów z przemysłem jak np. pomoc w uruchomieniu nowej produkcji, w zastosowaniu nowej technologii, wykorzystanie osiągnięć ubiegłego okresu oraz spodziewanych wyników roku planowanego itp.; zadania te powinny określać nazwę zakładu produkcyjnego, któremu ma być udzielona pomoc oraz termin podjęcia i wykonania zadania,

4. zadania wspólne dla zakładów produkcyjnych i instytutów w zakresie prac doświadczalnych, prób na skalę półtechniczną i techniczną, budowy prototypów, produkcji próbnej serii itd. z podziałem zadań dla zakładów i instytutów oraz wskazaniem terminu podjęcia i wykonania zadań,

5. zadania kompleksowe rozwiązywane przez kilka instytutów z wyznaczeniem instytutu odpowiedzialnego za opracowanie całości zagadnienia i zadań dla wykonawców poszczególnych części zagadnienia,

6. zakres prac usługowych (ekspertyzy, analizy itp.) wykonywanych przez instytuty z określeniem charakteru prac,

7. limity dla poszczególnych instytutów w zakresie zatrudnienia, inwestycji i budżetu, zabezpieczające wykonanie zadań.

§ 3. 1. Wytyczne ministerstw powinny doprowadzić do koncentracji tematyki prac instytutów na kluczowych i istotnych zagadnieniach stanowiących o postępie technicznym w danej gałęzi gospodarki narodowej, do ustalenia hierarchii ich ważności z punktu widzenia bieżących i perspektywicznych potrzeb, do właściwego podziału zadań między instytuty, biura projektowe, biura konstrukcyjne, centralne laboratoria oraz laboratoria zakładowe i zespołowe.

2. Wytyczne ministerstw powinny określać formę zakończenia pracy, przy czym forma ta powinna mieć charakter zapewniający pełną możliwość wykorzystania wyników pracy instytutu przez zakłady produkcyjne i administrację gospodarczą.

§ 4. Wytyczne przekażą instytutom departamenty techniki ministerstw w ujęciu kompleksowym w uzgodnieniu z departamentami planowania oraz w oparciu o dane uzgodnione z departamentami zatrudnienia i płac, inwestycji, finansowymi i jednostkami centralnymi planującymi zaopatrzenie.

§ 5. Instytuty naukowo-badawcze opracują projekt planu na rok 1953 na podstawie:

- 1) wytycznych ministerstwa,
- 2) wniosków specjalnie zwołanej sesji Rady Naukowej instytutu z udziałem przedstawicieli zainteresowanych centralnych zarządów,
- 3) wniosków własnych zakładów (działów) naukowo-badawczych instytutu,
- 4) analizy wykonania planu instytutu za I półrocze i przewidywanego wykonania planu za II półrocze 1952 roku,
- 5) danych otrzymanych z instytutów kierujących rozwiązaniem zagadnień kompleksowych.

§ 6. Projekt planu pracy instytutu powinien być sporządzony w następującym układzie:

1) część opisowa obejmująca:

a) analizę wykonania planu instytutu za I półrocze i przewidywane wykonanie za II półrocze 1952 roku w zakresie prac naukowo-badawczych,

b) omówienie głównych kierunków prac planowanych wraz z uzasadnieniem wynikającym z potrzeb gospodarki narodowej,

2) tematyczny plan w rozbiciu:

a) prace naukowo-badawcze o znaczeniu teoretycznym,

b) prace naukowo-badawcze o bezpośrednim znaczeniu dla gospodarki narodowej,

c) prace o charakterze usługowym,

3) plan współpracy z przemysłem obejmujący:

a) wyszczególnienie prac, które należy wdrożyć na określonych zakładach produkcji,

b) prace wykonywane wspólnie przez instytuty i zakłady produkcyjne z ustaleniem zakresu zadań,

c) pomoc zakładom produkcyjnym,

4) plan współpracy z innymi instytutami przy rozwiązywaniu zagadnień kompleksowych,

5) plan zatrudnienia,

6) plan inwestycji,

7) preliminarz budżetowy,

wraz z omówieniem i uzasadnieniem wynikającym z planu tematycznego,

8) plan wydawnictw własnych instytutu zgodny z limitem ustalonym przez Departament Techniki PKPG,

9) plan działowego ośrodka dokumentacji uzgodniony z Centralnym Instytutem Dokumentacji Naukowo-Technicznej,

10) protokół z posiedzenia Rady Naukowej instytutu aprobujący projekt planu instytutu,

11) schemat organizacyjny wraz z omówieniem planowanych zmian.

§ 7. 1. Projekt planu tematycznego, o którym mowa w § 6 pkt. 2 powinien zawierać uzasadnienie potrzeby wykonania każdej pracy naukowo-badawczej z punktu widzenia gospodarczego, spodziewany efekt techniczno-ekonomiczny, formę opracowania wyników, termin ukończenia pracy, szacunkowe koszty, przewidywaną pracochłonność oraz nazwę zakładu (działu) instytutu, w którym praca będzie wykonana.

2. Umieszczenie pracy w tematycznym projekcie planu powinno poprzedzić dokładne zapoznanie się pracowników odpowiedzialnych za jej wykonanie z aktualnym stanem zagadnienia i literaturą naukowo-techniczną dotyczącą planowanej pracy.

3. Projekt planu tematycznego powinien obejmować jedynie te prace, których wykonanie jest zabezpieczone własnymi kadrami i wyposażeniem instytutu; zlecenie prac do wykonania w całości poza instytutem jest niedopuszczalne. Instytut może za zgodą ministerstwa zlecić w trybie określonym w obowiązujących przepisach innym jednostkom opracowanie jedynie fragmentów lub tych etapów prac, które jako całość są opracowywane w instytucie.

4. Projekt tematyki planu prac naukowo-badawczych powinien być w trakcie opracowywania uzgadniany przez instytut z odpowiednimi katedrami, instytutami uczelnianymi celem ustalenia zakresu współpracy.

§ 8. Projekty planów wymienionych w § 6 pkt. 5, 6, 7 instytuty sporządzają według instrukcji obowiązujących w danym zakresie dla jednostek budżetowych i przekażą wraz z całością projektu planu w terminie do dnia 15 września 1952 r. w dwóch egzemplarzach do departamentu techniki właściwego ministerstwa.

§ 9. Departamenty techniki w porozumieniu i uzgodnieniu z departamentami planowania i innymi departamentami funkcjonalnymi resortu przeprowadzą kompleksowo analizę i ocenę całości projektu planu w każdej jego części z punktu widzenia potrzeb i zgodności z wytycznymi oraz prześlą projekty planów wraz z udokumentowaną oceną i proponowanymi uzupełnieniami i zmianami do Departamentu Techniki PKPG w terminie do dnia 25 września 1952 r. w dwóch egzemplarzach. Przesłana analiza powinna wskazywać jakie prace instytutów ministerstwo ocenia jako szczególnie ważne dla gospodarki narodowej.

§ 10. Departament Techniki PKPG przy współpracy departamentów branżowych i funkcjonalnych PKPG:

1. zaopiniuje tematykę naukowo-badawczą instytutów i przekaże ocenę wraz z wnioskami w terminie do dnia 20 listopada 1952 r. do Departamentów Techniki właściwych ministerstw,

2. przyjmie wstępne projekty planu w zakresie zatrudnienia, inwestycji i preliminarza budżetowego w terminie do dnia 20 października 1952 r. i skieruje zestawienie zbiorcze w układzie resortowym w zakresie zatrudnienia do Departamentu Zatrudnienia PKPG, w zakresie inwestycji do Departamentu Inwestycji PKPG a w zakresie budżetu do Ministerstwa Finansów, celem uwzględnienia w Narodowym Planie Gospodarczym i budżecie na rok 1953.

§ 11. 1. Departamenty techniki ministerstw w uzgodnieniu z departamentami planowania przedstawiają projekty planów tematycznych instytutów i ich współpracy z przemysłem wraz z protokołem Rady Naukowej, własną oceną i opinią PKPG właściwemu ministrowi w terminie do dnia 10 grudnia 1952 r. — do zatwierdzenia.

2. Tryb zatwierdzania i przesyłania zadań planowych instytutom określą właściwi ministrowie.

3. Departamenty techniki ministerstw prześlą Departamentowi Techniki PKPG odpisy zatwierdzonych przez ministrów zadań planowych dla poszczególnych instytutów.

§ 12. 1. Na podstawie zatwierdzonego planu, instytuty opracują szczegółowy roczny plan pracy na formularzach ustalonych przez Departament Techniki PKPG w układzie zakładowym (działowym) według zespołów wykonawczych dla każdej pracy. Departament Techniki PKPG roześle wzory formularzy do planu szczegółowego poszczególnym instytutom w terminie do dnia 1 października 1952 r.

2. W trakcie sporządzania szczegółowego planu, instytuty opracują harmonogram poszczególnych etapów każdej pracy, formę zakończenia każdego etapu i całości pracy, ustalą zespoły wykonawcze i osoby odpowiedzialne za kierownictwo poszczególnych zespołów, określą globalne koszty prac i ich pracochłonność oraz sporządzą bilans planowanej pracochłonności wszystkich prac naukowo-badawczych z sumą pracowniko-godzin pracowników naukowych będących w dyspozycji instytutu.

§ 13. Szczegółowe plany pracy instytutów zostaną przedłożone w terminie do dnia 4 stycznia 1953 r. departamentom techniki właściwych ministerstw i po stwierdzeniu zgodności opracowania w myśl § 11 zostaną przesłane w dwóch egzemplarzach do Departamentu Techniki PKPG.

§ 14. 1. Właściwi ministrowie zarządzają wprowadzenie w instytutach naukowo-badawczych operatywnych planów kwartalno-miesięcznych, obejmujących całokształt działalności instytutów oraz wprowadzenie bieżącej kontroli wykonania planu.

2. Plany kwartalno-miesięczne uwzględniające okresowe zadania planowe instytutów w zakresie tematycznym uzupełnione nowymi zadaniami wynikającymi z bieżących potrzeb, podlegają zatwierdzeniu przez departamenty techniki ministerstw. Departamenty techniki ministerstw będą bieżąco informować Departament Techniki PKPG o zmianach planu rocznego wprowadzonych planami kwartalno-miesięcznymi.

§ 15. 1. Właściwi ministrowie zarządzają wprowadzenie w instytutach kart tematycznych, których celem będzie rejestrowanie przebiegu i postępów poszczególnych prac naukowo-badawczych, wyników każdego etapu i całości pracy oraz kosztów i pracochłonności.

2. Właściwi ministrowie zarządzają wprowadzenie indywidualnych kart pracy dla każdego pracownika naukowego instytutu.

§ 16. 1. Właściwi ministrowie zarządzają aby instytuty po zakończeniu planowych prac podawały konkretne wnioski odnośnie zastosowania wyników prac w praktyce.

2. Właściwi ministrowie zarządzają opracowanie przez departamenty techniki ministerstw w porozumieniu z departamentami planowania wiążącego planu wykorzystania każdej zakończonej pracy instytutu, przekazując zatwierdzony przez właściwego ministra plan wykorzystania Departamentowi Techniki PKPG.

§ 17. Ministerstwa nie wymienione w § 1 ustalą tryb opracowania i zatwierdzania planów podległych instytutów w oparciu o postanowienia niniejszego zarządzenia.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

125.

**PISMO OKÓLNE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 17 z dnia 20 czerwca 1952 r.
(znak PN4B-21)

w sprawie wynagrodzenia pracowników zwalnianych z części dnia pracy w celu uczęszczania do szkół.

W związku z istniejącymi wątpliwościami jak należy wynagradzać pracowników zwalnianych z części dnia pracy w celu uczęszczania do szkół wyższych zawodowych i akademickich oraz szkół średnich dla dorosłych wyjaśnia się: że pracownicy otrzymują za czas zwolnienia przewidziany w pkt. 1 i 2 pisma okólnego Nr 2 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31.V.1950 r. w sprawie wykonania postanowień ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy (Monitor Polski Nr A-66, poz. 776) pełne wynagrodzenie obliczone wg zasad przyjętych przy obliczaniu wynagrodzeń za czas urlopu wypoczynkowego.

Niniejsze wyjaśnienie obowiązuje od dnia 1 lipca 1952 r.
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. Fr. Blinowski

126.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT TECHNIKI**

Nr 12 z dnia 15 czerwca 1952 r.
(znak: TE6N-0-1/3)

w sprawie układu treści opracowań normalizacyjnych.

Wobec powstałych wątpliwości co do układu treści opracowań normalizacyjnych opartych na standardach radzieckich, jak również dla ułatwienia prac nad stroną formalną tych opracowań, Departament Techniki PKPG wyjaśnia, że układ treści normy (§ 5 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 343 z dnia 30 sierpnia 1951 r. w sprawie organizacji prac normalizacyjnych w re-sortach, Biuletyn PKPG Nr 24, poz. 256) w przypadku całkowitej lub częściowej adaptacji standardu radzieckiego może być zgodny z układem treści standardu adaptowanego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

inż. I. Bursztyn

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA. kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze.

Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmować będą tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „RUCH” kierować nie należy.

Zamówienie CP1-P/C-293/52 z dnia 21.VI.1952 r. podpisano do druku dn. 25.VI.1952, druk ukończ. 26.VI.1952 r. Nakład 17.245 + 55 egz. Papier druk. sat, kl. VII/A1/60 gr.
Cena numeru 1 zł 80 gr Zam. 2347. Druk. „Dom Słowa Polskiego”, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego. —3-B-18750

OSTATNIE NOWOŚCI

POLSKICH WYDAWNICTW GOSPODARCZYCH „POLGOS” WARSZAWA

- Alenczikow D. I. — KONTROLA WSTĘPNA WYDATKOWANA ŚRODKÓW W PRZEDSIĘBIORSTWACH PRZEMYSŁOWYCH. Tłum. z ros. Raabe T. Stron 160. Format A5. **Cena Zł. 9.20**
- Białobrzeski J. i Donner M. — PODATEK OBROTOWY I PODATEK DOCHODOWY. Teksty i komentarze. Stron 308. Format A5 **Cena Zł. 22.80**
- Bogdanow I. M. — STATYSTYKA KULTURY. Tłumaczył z ros. Stankiewicz H. Stron 150. Format A5. **Cena Zł. 8.50**
- Doroszewicz M. — WYBRANE ZAGADNIENIA ORGANIZACJI PRZEMYSŁU. Stron 97. Format A5. **Cena Zł. 10.—**
- Glikman E. S. — ORGANIZACJA PRODUKCJI W HUTNICTWIE. Tłumaczył z ros. Łukawer E. Stron 376. Format A5. **Cena Zł. 24.50**
- Harasimowicz J. — ROZWÓJ TERENOWEGO PRAWA FINANSOWEGO W POLSCE. Stron 208. Format A5 **Cena Zł. 13.—**
- Kościółek J. — ORGANIZACJA I TECHNIKA PRACY BIUROWEJ. Stron 200. Format A5. **Cena Zł. 16.20**
- Koszarski J. — WYKORZYSTANIE SUROWCÓW ODPADKOWYCH W DROBNEJ WYTWORCZOŚCI. Stron 64. Format A5. **Cena Zł. 4.20**
- Litterer W. — NOWE OSIEDLA MIESZKANIOWE I ICH MIESZKAŃCY. Stron 208. Format A5. **Cena Zł. 16.50**
- Liubimow N.N. prof. — MIĘDZYNARODOWY KREDYT KAPITALISTYCZNY — NARZĘDZIE IMPERIALISTYCZNEJ AGRESJI. Tłumaczył Waschko St. dr. Stron 197. Format A5. **Cena Zł. 12.50**
- Nagórski J. — HOTELE KOMUNALNE. Zadania-struktura i organizacja Stron 67. Format A5. **Cena Zł. 4.—**
- OPERATYWNE PLANOWANIE PRODUKCJI. Część II. Praca zbiorowa (Druga część książki opracowanej przez S. S. Gejdysza „Operatywne planowanie produkcji). Przekład z języka rosyjskiego. Stron 104. Format A5. **Cena Zł. 9.—**
- Opydo J. dr — PODATEK OD WYNAGRODZEŃ. Teksty i komentarze. Stron 436. Format B5. **Cena Zł. 45.60**
- Piątkiewicz W. — WALKA Z GRZYBEM DOMOWYM. Stron 68. Format A5. **Cena Zł. 6.—**
- Piotrowska-Hochfeldowa K. — SYTUACJA MATERIALNA ROBOTNIKÓW I PRACOWNIKÓW UMYSŁOWYCH W KRAJACH OBOZU SOCJALIZMU. Stron 184. Format A5. **Cena Zł. 13.60**
- Piwoński Zb. dr — SYSTEM BUDŻETOWY POLSKI LUDOWEJ. Stron 268. Format A5. **Cena Zł. 17.—**
- PRZEMYSŁ LUDOWY I ARTYSTYCZNY. Praca zbiorowa. Stron 171. Format A5. **Cena Zł. 15.60**
- Szabanowa N. N. — ROZLICZENIA BEZGOTÓWKOWE W ZSRR. Tłumaczył z ros. Sierota P. Stron 164. Format A5 **Cena Zł. 10.20**
- Ustawodawstwo Gospodarcze. Teksty. Tom II. — uzupełnienia II. — PRZEPISY DOTYCZĄCE DOSTAW I ROBOT Stron 258. mat. A5. Format B6. **Cena Zł. 13.20**
- Ustawodawstwo Gospodarcze. Teksty. Tom VIII. — PRZEPISY DOTYCZĄCE SPÓLDZIELCZOŚCI. Stron 800. Format B6 **Cena Zł. 45.—**
- Ustawodawstwo Gospodarcze. Teksty. Tom IX. — PRZEPISY DOTYCZĄCE PRODUKCJI I OBROTU ŚRODKAMI ŻYWNOŚCI. Stron 736. Format B6. **Cena Zł. 40.80**

Wyżej wymienione książki można nabyć we wszystkich księgarniach techniczno-gospodarczych i naukowych „Domu Książki“.